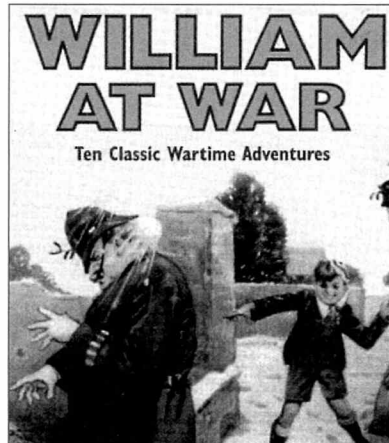


Interview:

ENGELSK POLITI(K) – en udvidet familie

Af Benny Lihme



Over en hel side i Politiken d. 8.11. 2003 skriver daværende MEP Helle Thorning-Schmidt (sammen med bl.a. partikammeraten Morten Bødskov og SF'eren Villy Dyhr) begejstret om den britiske Labour-regerings "kamp mod den asociale adfærd". Det er noget centrum-venstre i Danmark kan lære meget af, hedder det.

Ifølge den senere leder af Socialdemokratiet er daværende indenrigsminister David Blunkett en rigtig guttermand, fordi han i forordet til hvidbogen "Respect and Responsibility – taking a stand against antisocial behaviour" udviser den kampånd, som der også er brug for i Danmark. Hvor centrum-venstre fløjen er blevet alt for stærkt præget af "sagsbehandler-ideologi". Hertil en socialdemokratisk tak til Blunkett fordi han så klart viser, at et "centrum-venstre parti er på katastrofekurs, hvis vi fremstiller højrefløjen som "de hårde" og os selv som "de bløde"."

Altså, på med vanten og en lille afstikker rundt om Arbejdersmuseet og "bevægelsens" værdigrundlag, at ret og pligt må gå hånd i hånd.

Hvad drejer det sig konkret om?

At staten skal lovgive langt ud over den egentlige kriminalitet og sikre mærkbare indgreb overfor ikke kun uopdragne børn, men også deres forældre (som selvsamme stat har taget børnene fra i statskollektivismens og institutionaliseringens navn).

Det er "sammenhængskraften i samfundet", der er truet, siger Thorning-Schmidt & Co. Truslen kommer fra drenge i ghettoer, der råber "luder" efter pigerne, chikane, støj, hærværk, forældre der ikke tager sig af deres børn osv.

Er det virkelig så galt fat i England?

Interview med sociologen Simon Hallsworth fra London Metropolitan University.

East End, London.

Simon Hallsworth er sociolog, ovenikøbet af den urbane slags. Med andre ord, han er en slags bysociolog og beskæftiger sig som leder af The Centre For Social Evaluation Research ved London Metropolitan University med kriminologiske emner.

– "Det var i gaderne her omkring, Whitechapel, at Jack the Ripper sprættede et større antal prostituerede op med sin skarpe kniv. East End er om noget det område i London, der forbindes med kriminalitet. Og i visse afgrænsede dele leveres der stadigvæk op til rygtet.

Men ellers er East End i dag meget sammensat. F.ex. er Brick Lane-kvarteret, London's Bangla Town, ved at blive forvandlet til et hip sted for de unge rige. På trods af det for nogle måske afskrækkende navn på kvarteret, som stammer fra de mange immigranter fra Bangla Desh.

Der er stadigvæk gode "curry houses" i Brick Lane. I området omkring moskeen, den tidligere jødiske synagoge. Men de mange turister de senere år har desværre betydet en glidende overgang til stadigt mildere karryretter.

Hvad min arbejdsplads angår, London Metropolitan University,



Ifølge *The Economist* bekymrer folk sig mere om anti-social adfærd uden at der nødvendigvis er kommet mere af den. *Economist* finder, at anti-social adfærd både var sjovere og mere accepteret før i tiden. . . (illustrationer fra *The Economist*).

er der ingen social tvivl. Med mere end 34.000 studerende fra godt 150 lande er det ikke kun Londons største universitet, men også det fattigste. Og vi har den største procentdel af muslimske studerende. Herunder radikale grupper, som gerne forsøger at udnytte universitetet til deres rekruttering. Og som har studiekredse med emner som sharia-lovgivningens mulige indflydelse på vestens dekadence....”

Hallsworth trækker let opgivende på skulderen. Han har for nylig oplevet, at nogle rettænkende muslimske studerende klagede over nogle passager i en forelæsning om terrorisme. De tog ikke en debat med ham i situationen, men gik direkte til universitetets direktør med klagen.

– “Med en sådan tilgang til en forelæser, vil en hvilken som helst forelæsning indebære en risiko for klager. Desværre havde de pågældende ikke været til mine tilsvarende forelæsninger om holocaust og briternes behandling af irerne og IRA.”

FLYTTE PROBLEMET

Simon Hallsworth beskæftiger sig med myndighedernes interventioner overfor den sociale anomie, f.ex. den måde politiet praktiserer “stop and search” på gadeplan. Eller det kan være deres gøren brug af en ny lov om tilhold for forskellige grupper til at opholde sig bestemte steder. Han og kollegaerne har for nylig afsluttet et forskningsprojekt om effekten af spredningsinterventioner (“dispersal orders” = social

renovation!) i Kings Cross Station-området. Et område som i en årrække havde været plaget af prostituerede, stofsælgere og hjemløse tiggere.

– “Klart nok er dette område blevet renere og mere sikkert. Ingen betragter længere Kings Cross som “no go area”. De lokale “community safe”-folk og “safe neighbour councils” er stolte og tilfredse. Problemet er imidlertid, som vi ser det, at denne rent rumlige deplacering af de udstødte (“spatial displacement”) ikke løser det egentlige problem. Bare fordi problemerne ikke længere er synlige lige dér, er det jo ikke det samme som at de er løst. Efterspørgslen økonomi hvad angår sex og narko er stadig virksom. Så det der alt overvejende er sket, er at problemerne er blevet skubbet hen til andre dele af byen. Det er sådan set bare at gå ind på en lokal pub og spørge, hvor han eller hun kan træffes, når de nu er drevet væk fra Kings Cross. Så får du at vide, hvor du kan træffe de pågældende. Ikke mere end 10 minutters gang væk.”

TAGE SIG FRIHEDER

Hallsworth's sidste bog hedder karakteriserende for hans sociologi “Street Robbery” (Willan 2005). En ny bog planlagt til udgivelse vinteren 2006 handler om “straffende stater og voldens økonomi”.

Anledningen til samtalen med Social Kritik er det nye danske lovforslag om “Styrkelse af forældreansvaret”, som er inspireret af udviklingen i England på det-

te nye stærkt politiserede felt. Ikke mindst har den danske regering og dens embedsmænd set på Crime and Disorder-loven fra 1998 og praksis med the Anti-Social Behaviour Order (ASBO). Som da også ifølge Simon Hallsworth er den mest potente intervention i den buket af udspil, der er kommet i Blair-regeringens tid. Og som bl.a. tidsskriftet *The Economist* har betegnet kritisk under overskrifter som "The war on incivility" (24.07.04) og "Enemies of the state?" (05.02.05). På lederplan, under overskriften "Taking liberties", har *Economist* beskæftiget sig med "What the war on terror and the war on anti-social behaviour have in common" (05.02.05).

Svaret er ikke overraskende, at Tony Blair og hans regering på begge områder har taget sig så mange friheder, at retssikkerhed og borgerrettigheder/civil liberties er truede.

– "Kravene til beviser i forbindelse med udstedelse af en ASBO er meget tynde – faktisk er en "rimelig mistanke" tilstrækkeligt. Så i begyndelsen var der kritik af ASBO-ordningen. Der var især megen juridisk modstand i starten.

Når du nævner artiklerne i *The Economist*, må man da også sige, at det er interessant at se, hvordan anti-terrorisme og kampen mod anti-social adfærd kan gå hånd i hånd. En fjende udefra og en fjende indefra!"

Ifølge *The Economist* (14.1.06) er der udstedt mere end 6.500 ASBOS siden starten i 1999. Tegnende sig for 4½ gange så mange ASBOS per hoved som London, har Manchester vist sig som den mest restriktive by i England, når det drejer sig om at slå ned på anti-social adfærd.

– "Udviklingen hvad ASBO'erne angår, har klart været i en retning, hvor kritikken er forstummet. Det at modtage en ASBO idag er i det store og hele blevet et accepteret fænomen. At gøre sig fortjent til at få en ASBO er ikke længere noget nyt, der får retssikkerhedsgenet til at vibrere. Faktisk er ASBO gået hen og blevet en del af hverdagsproget.

Men lad mig lige sige noget om den politiske baggrund for denne udvikling."

HVORDAN MAN VINDER ET VALG

– "En del af forklaringen på Labours mangeårige forvisning fra magten i Thatcher-æraen, lå i de konservatives monopol på lov og orden. Labour manglede ganske enkelt politisk kompetence ("electoral competence"), når spørgsmålet kom til lov og orden.

Dette havde Tony Blair indset. Og det var fra starten, i øvrigt også hen ad vejen inspireret af Bill Clintons succes med at overtage republikanernes lov og orden-program i Amerika, hans bevidste strategi at tage dette monopol fra de konservative. Basis for en valgsejr var at erobre den engelske middelklasse. Og denne bekymrede og frygtsomme Daily Mail-læsende middelklasse erobrede man ikke ved at være "soft on crime".

New Labours politik blev ikke kun "tough on crime", men dobbelt "tough". Idet Blairs politik, "governance", meget bevidst baserede sig på en generel følelse af utryghed hos de potentielle vælgere. Hans dobbelte brug af "tough" i sloganet "Tough on crime, tough on the causes of crime" skulle ikke kun stjæle stemmer fra de konservative. Men i lige så høj grad hente nogle af de gamle labour-stemmer tilbage."

Hallsworth taler overbevisende om Blairs afprofessionalisering af spørgsmålet om kriminalitet og tilpasningsproblemer til fordel for en ny folkelig og politiserende "electoral power" baseret på "new codes of governmentality".

Og det virkede. Blair fik generobret de gamle labour-stemmer, som ellers var gået til Margaret Thatcher. Og folk som Hallsworth blev presset i defensiven af de danske smagsdommere og balvig'er, der angiveligt går for meget op i strukturelle forhold og identificerer sig for meget med de kriminelle i stedet for med ofrene.

– "Kommer man med en kritisk evaluering, som dels peger på strukturelle og dermed politiske misforhold, dels nuanceret prøver at forklare, at en gruppe unge ikke nødvendigvis er det samme som en bande, lyder det "shoot the messenger". Bl.a. i forbindelse med en kritisk rapport lavet for the Metropolitan Police om unges "delinquent collectives" i det forsømte

Hackney borough, har jeg oplevet, hvor let det er at blive klassificeret som én af "the usual suspects", som man ikke behøver tage højtideligt."

Hallsworth har et godt øje til solide vel-færdsindsatser, som f.ex. ungdomsklubber og i det hele taget en veludbygget socialt inkluderende infrastruktur. Med ASBO er der vokset et helt nyt og vidtrækkende straffende kontinuum frem. Hallsworth henviser til kollegaen Stanley Cohens bog om udvidelse af kontrolnettet og mudrede grænser mellem social- og kriminalpolitik (Stanley Cohen: Den sociale kontrols nye former. Reitzels 1997).

– "Rent praktisk er det lidt af en jungle at sætte sig ind i. Selv om ASBO-systemet ikke kun er beregnet for børn, hvad mange fejlagtigt tror, så er det dog især børn/drenge, der får ASBOS.

Man starter blødt, når nogle folk i et lokal- eller storcenterområde – det er ikke kun politifolk der tager initiativerne! – f.ex. har besluttet sig for, at nu skal de have skovlen under en lokal "troublemaker". Typisk får man vedkommende til at skrive under på en juridisk set ugyldig kontrakt ("acceptual behaviour contract"). Bryder han den ved f.ex. at begå noget kriminelt, får han typisk en ASBO. Som kan have form af påbud ("prescriptive sanction"), dvs den påbyder vedkommende at foretage sig forskellige prosociale ting. ASBO blander straf og hjælp på indimellem ret uigennemskuelige måder.

Nogle af de mere rutinemæssige påbud overfor unge bøller består i, at ASBO'en deklarerer hvilke andre unge, de pågældende ikke må være sammen med. Det er stadigvæk ikke gået op for mig, hvordan det kan lade sig gøre at beordre en 10-årig i en ghetto til ikke at må være sammen med sine venner. Og tit ser man da også, hvordan sådanne påbud ikke er andet end et set-up, der skal få knægten til at fejle. Hvorefter systemet maler derudaf og ender med enten institutionsanbringelse eller fængselsstraf (i England kan børn helt ned til 10 år fængsles!).

På ASBO-menuen ser man endvidere typisk udgangsforbud, f.ex. efter kl. 19.00 om aftenen, lissom der kan nedlægges forbud mod at bruge mobiltelefon. Der har

også udviklet sig en ren hysteri i forbindelse med mange unges foretrukne hættebeklædninger. Bærer du en sådan "hoody", er det i sig selv et tegn på anti-socialitet. Kampen mod hovedbeklædninger involverer ikke kun muslimske kvinder. Den involverer også de såkaldte "hoodies". "Hoody-truslen" er barok, men er blot et udtryk for englændernes frygt og til dels had til deres unge. På det nye straffe-kontinuum indgår jo også, at bestemte områder kan udpeges som værende legitime "sprednings-områder", dvs at bare tre unge står samlet, har man lov til at sprede dem."

PROPORTIONERNE?

– "Mit arbejde består bl.a. i at undersøge, om der er et rimeligt forhold mellem den politiserende offensiv overfor anti-social adfærd og de reelle problemer.

Kriminalitetsbilledet er objektivt ikke så alarmerende, at det i sig selv kan retfærdiggøre den drastiske politiske kamp på dette felt. De offensive tiltag er faktisk gennemført i en tid med fald i kriminaliteten.

Okay, i visse af-industrialiserede inner-city områder er situationen objektivt set frygtelig. Her er der tale om et reelt problem. På den anden side har det altid været sådan i disse områder. Og på spørgsmålet, om det så er blevet værre, er svaret nej.

I stor udstrækning har der været tale om, at New Labour, medierne og sikkerhedsindustrien (der er en enorm vækst i opsætning af overvågningskameraer og generelt har denne "industry of insecurity" gode tider) har spillet på folks frygt. Og mere eller mindre selv kørt problemerne op ("talking it up"). Hvorefter de i samme åndedrag går til valg på at ville bekæmpe problemet og sikre folks tryghed.

Jeg ser meget denne politikudvikling som politikernes behov for nye symboler, der appellerer til vælgerne. Hvor man før i tiden talte om forebyggelse, infrastruktur i lokalområdet med god klubdækning osv., fremstilles alt idag i risiko-termer. New Labour spiller ud med "risk management", ikke forebyggelsesprogrammer."